De stem van Kleinveld (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Het dorp Kleinveld had jarenlang geen enkele reden gehad om over politiek na te denken. Dat veranderde toen bekend werd dat de oude spoorlijn zou verdwijnen. Binnen een week hing er in het café een lijst waarop iedereen zijn naam kon zetten. Zo ontstond een comité dat zichzelf plechtig de Actiegroep Spoor noemde, hoewel het uit slechts zeven mensen bestond.

De eerste stap leek eenvoudig: een brief schrijven. Maar Marijke, die vroeger bij de provincie had gewerkt, waarschuwde de anderen. Volgens haar zou geen enkele brief serieus worden genomen zolang de groep niet officieel bestond. Er gold namelijk een vereiste waaraan elke actiegroep moest voldoen: een naam, een adres en een bestuur. Bovendien moest de groep worden opgenomen in het register van de Kamer van Koophandel, anders bestond zij juridisch gewoon niet. De registratie kostte uiteindelijk minder tijd dan iedereen had gevreesd, al moest Marijke drie keer terug voor een ontbrekende handtekening.

Daarna volgde het echte werk. De groep besloot een voorzitter te verkiezen, en de keuze viel unaniem op Marijke zelf. Zij nam contact op met een functionaris van het ministerie van Infrastructuur, een vriendelijke man die alles noteerde en verder niets beloofde. Vervolgens schreef zij naar de gemeente. Tot haar verbazing plaatste de raad het punt binnen een maand op de agenda, waarschijnlijk omdat de lokale krant er al twee artikelen aan had gewijd.

De avond van de vergadering zat de zaal vol. Boeren, leraren en gepensioneerden zaten door elkaar op harde stoelen. Er werd gepraat over reistijden, over scholieren die anders anderhalf uur zouden moeten fietsen, en over winkels die zonder bezoekers zouden sluiten. Toen stond een oudere vrouw op en vertelde hoe zij zestig jaar geleden met diezelfde trein naar haar bruiloft was gereisd. Het bleef even stil in de zaal.

Het besluit viel niet die avond, en ook niet die maand. De provincie stuurde de kwestie door naar een hoger niveau, waar de gouverneur van de streek zich er persoonlijk mee ging bemoeien. Hij bezocht Kleinveld op een regenachtige dinsdag en liet zich fotograferen bij het verlaten stationnetje. Later bracht Marijke de zaak zelfs onder de aandacht van een senator die in de provincie was opgegroeid; die beloofde het onderwerp in de senaat ter sprake te brengen, waar het budget voor spoorwegen uiteindelijk werd goedgekeurd. Op het congres over regionale mobiliteit, dat dat najaar in Utrecht plaatsvond, mocht Marijke tien minuten spreken. Ze was zenuwachtig, maar haar verhaal werd hartelijk ontvangen. Twee jaar later reed er weer een trein, twee keer per dag, en het perron was opnieuw geverfd.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29380

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2045